

”Hans (Kristus) mänskliga natur var skapad. Den ägde inte ens änglarnas krafter. Den var mänsklig, identisk med vår egen.”

Selected Messages, band 3, sid 129
Ellen G White

”Kristus skulle, i mänsklig svaghet, möta frestelserna från en som ägde den högre naturens krafter som Gud hade gett änglarna.”

Review and Herald, 28 Jan, 1909
Ellen G White

“Berättelsen från Betlehem är ett outtömligt ämne. Häri döljer sig alltjämt ”djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud”. (Rom 11:33) Vi förundrar oss över Frälsarens uppoffring, då han byter ut himlens tron mot krubban och de tillbedjande änglarnas sällskap mot djuren i stallen. Mänsklig stolthet och självgodhet står med skam inför honom. Ändå var detta bara början av hans säregna förnedring. Det skulle ha varit en nästan ofattbar förödmjukelse för Guds Son att ikläda sig mänsklig natur, till och med då Adam befann sig i sitt syndfria tillstånd i Eden. Men Jesus iklädde sig mänsklig gestalt, då människosläktet hade blivit försvagat efter fyra tusen år i synd. I likhet med varje Adams barn tog han på sig följderna av ärftlighetslagarna. Vilka dessa följder var framgår av berättelsen om hans jordiska förfäder. Han fick del av detta arv för att kunna förstå våra sorger och frestelser, och för att ge oss exempel genom ett syndfritt liv. I himlen hade Satan hatat Kristus för den ställning han innehade hos Gud. Han hatade honom så mycket mer, då han själv blev utstött. Han hatade honom som lovat att återlösa ett syndigt släkte. Till denna värld, i vilken Satan gjorde anspråk att vara härskare, tillät Gud ändå sin Son att komma som ett hjälplöst litet barn, underkastad mänsklig svaghet. Han tillät honom att möta livets faror i likhet med alla människor. Han fick utkämpa den strid som alla människor måste utkämpa, med risk att misslyckas och gå evigt förlorad.

En jordisk far visar de ömmaste känslor för sin son. Han ser in i sitt lilla barns ansikte och bävar inför tanken på livets faror. Han längtar efter att kunna skydda sin son mot Satans makt och bevara honom från frestelse och kamp. Gud överlämnade sin enfödde Son till en ännu bittrare strid och en ännu mer fruktansvärd risk, för att livets väg skulle öppnas i trygghet för våra barn. ”Däri består kärleken.”

Vändpunkten, sid 39-40
Ellen G White

”Som Gud kunde Kristus inte frestas, liksom han inte frestades att avvika från sin plikt när han var i himlen. Men Kristus ödmjukade sig till mänsklig natur. Han kunde frestas. Han hade inte tagit på sig änglarnas natur, utan mänsklighetens, fullständigt identisk med vår egen natur, förutom syndens fläckar... Han hade förstånd, medvetande, minne, vilja och den mänskliga själens känslor som var förenade med hans gudomliga natur.”

Manuscript Releases, vol 16, sid 182
Ellen G White